

Arrest

nr. 141 782 van 25 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. CHALLOUK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren en getogen te zijn in Evbokhimwin (Edo State). U bent christen.

Uw grootvader was in uw dorp leider van het geheim voodoogenootschap, Ogboni Fraternity. Uw grootvader had uw vader en - indien hij zou weigeren - u voorbestemd om hem in die hoedanigheid op te volgen na zijn dood. Uw vader was echter geen aanhanger van voodoo en werd lid van de apostolische kerk. Hij werd missionaris van zijn geloof en was dikwijls uithuizig. U volgde hem in zijn geloofsovertuiging. Toen uw grootvader in 1999 overleed, weigerde uw vader hem op te volgen. U weigerde dit evenzeer. Uw vader kreeg van de leden van de Ogboni Fraternity van uw dorp 7 dagen

bedenktijd. De 7de dag werd uw zus Joy ziek. Uw vader liet haar behandelen in het ziekenhuis, maar de arts adviseerde hem om uw zus opnieuw mee te nemen naar huis, omdat zij geen fysieke maar een spirituele (en dus in een ziekenhuis niet behandelbare) ziekte had. Hieruit besloten jullie dat uw zus door de Ogboni Fraternity was behekt. Uw zus overleed in 2000. Uw vader besloot dat het veiliger was om het dorp te verlaten. Hij nam u en uw moeder per bus mee naar Borno State. Hij had er in een niet nader door u genoemd dorp een nederzetting met een ontmoetingsplaats waar hij zijn geloof predikte. Jullie vestigden jullie daar. Op een avond in 2004 bevonden zich 6 mensen in de plaats waar jullie in Borno State verbleven. Het waren moslims die zich wilden laten bekeren tot het christelijk geloof. Er werd op de deur geklopt en 8 moslims doodden de 6 personen die zich wilden laten bekeren, alsook uw moeder en vader. U werd door hen in het been geschoten. Jullie lichamen werden naar het bos gebracht. U kon van daaruit naar een grote weg kruipen, waar een voertuig u oppikte en naar Niger bracht. U verbleef daar ruim een jaar en reisde door naar Tripoli (Libië), waar u ook ongeveer een jaar verbleef. U besloot naar Europa te reizen en nam een boot naar Italië, waar u in januari 2009 aankwam. Uw vingerafdrukken werden er geregistreerd en u vertelde er over uw problemen, maar vroeg er geen asiel. U bleef een tijd in een kamp in Brindici, maar voelde er u niet veilig en vertrok naar Brindici. Daar trok u in bij een oudere Nigeriaanse vrouw die u dwong om te bedelen en u als seksslaaf gebruikte. U verkreeg er een nationaliteitsbewijs van de Nigeriaanse ambassade op naam van (U. O.) met geboortedatum 11 mei 1984, op basis waarvan u een verblijfsvergunning voor Italië probeerde te verkrijgen, maar dit mislukte. U wilde niet langer in Italië blijven en besloot verder te reizen. Midden 2010 kwam u in België aan. U zocht er contact met een kerkgemeenschap. Er werd u afgeraden om asiel te vragen, omdat u dan naar Nigeria zou worden teruggestuurd. U verkreeg met de hulp van een Nigeriaan een Nigeriaans paspoort op naam van (E.F.V.) en diende een regularisatieaanvraag in.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 30 juli 2012 een verzoek tot regularisatie van uw verblijf indiende op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. U vermeldde in dat verzoek uw wens om wettelijk samen te wonen met een Sierraleonense vrouw. Het verzoek tot regularisatie werd op 16 oktober 2012 onontvankelijk verklaard en werd u betekend op 23 november 2012. U kreeg een bevel om het grondgebied uiterlijk op 22 december 2012 te verlaten. U startte daarop een procedure wettelijke samenwoning met een Belgische vrouw, (E.B.). Op 30 december 2013 informeerde deze vrouw de Dienst Vreemdelingenzaken erover dat u niet meer bij haar inwoonde en dat zij afzag van de ingestelde procedure voor wettelijke samenwoning. Uit het administratief dossier blijkt dat u op 12 december 2014 in Antwerpen werd gecontroleerd door de Federale Politie en er werd vastgesteld dat u niet in het bezit was van een geldig verblijfsdocument. U werd dezelfde dag naar het centrum voor illegalen te Merksplas gebracht. Op 20 januari 2015 werd u geïnterviewd door een medewerker van de ambassade van Nigeria ; u werd geïdentificeerd als een Nigeraans onderdaan en er werd op 27 januari 2015 door deze ambassade een 'Emergency Certificate' op naam van (E.F.V.) afgeleverd in het kader van uw repatriëring, voorzien op 29 januari 2015. U verzette zich echter tegen uw voorziene repatriëring op 29 januari 2015 en vroeg op 31 januari 2015 asiel aan.

U legde in het kader van uw asielaanvraag een brief (dd. 11 februari 2015) voor waarvan u verklaart dat (E.B.) deze schreef en waarin zij verklaart dat ze met (S.E.F.) wil huwen. U verklaarde ook nog dat u in het nieuws gezien heeft dat de christenen en de moslims in uw land in ruzie zijn.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' volgens de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Allereerst kunnen enkele bemerkingen worden gemaakt over uw pogingen om verwarring te scheppen rond uw identiteitsgegevens.

Er werd u in het kader van uw voorziene repatriëring een 'Emergency Certificate' afgeleverd door de Nigeriaanse ambassade in Brussel (zie kopie Emergency Certificate in het administratief dossier). Dit certificaat staat op naam van (E.F.V.). Verder kon in uw administratief dossier een kopie van een Nigeriaans paspoort (A03237327) worden teruggevonden, waarop dezelfde naam staat, als geboortedatum 16 november 1976 en als geboorteplaats Benin City (zie kopie paspoort in het administratief dossier). Deze naam en geboortedatum werden door u bevestigd toen uw asielaanvraag werd geregistreerd (zie gehoor DVZ dd. 10 februari 2015 ptn. 1, 2 en 4). Tijdens het gehoor door het CGVS verklaarde u echter in het dorp Evbokhimwin te zijn geboren (gehoor CGVS, p. 3), een plaats die u nergens eerder als geboorteplaats heeft vermeld. Voor de DVZ (gehoor DVZ pt. 3) en het CGVS

(gehoor CGVS, p. 1-3, 9) verklaarde u verder (in Italië) de naam (U.O.) en geboortedatum 11 mei 1984 te hebben gebruikt. U verklaarde voor het CGVS dat u in Italië een nationaliteitsbewijs op die naam zou hebben verkregen op de Nigeriaanse ambassade in Rome (gehoor CGVS, p. 9). Wanneer u door het CGVS werd gevraagd welke van de 2 identiteiten echt is, antwoordde u vreemd genoeg dat ze allebei echt zijn (gehoor CGVS, p. 2). Tot slot kan nog worden opgemerkt dat in de door u voorgelegde brief (dd. 11 februari 2015) waarvan u verklaart dat uw vriendin (E.B.) deze schreef, staat dat zij met **Stanley (E.F.)** wil huwen; zij noemt u klaarblijkelijk ook gemeenzaam 'Stanley'. Deze voornaam blijkt u echter nooit ergens bij de Belgische asielinstanties te hebben vermeld. Dit alles wijst erop dat u geprobeerd heeft zowel de Belgische als Italiaanse autoriteiten te misleiden over uw identiteitsgegevens. Vermits de Nigeriaanse autoriteiten u een 'Emergency Certificate' afleverden op naam van (E.F.V.), en u in 2011 ook een paspoort op die naam verkreeg, kan worden aangenomen dat dit uw echte identiteit is.

Bovendien kan worden vastgesteld dat uw asielaanvraag laattijdig is en dat u de asielprocedure lijkt te hebben gebruikt om uw repatriëring naar Nigeria te verhinderen, hetgeen toelaat om de ernst van het door u ingediende asielverzoek te betwijfelen.

U verklaarde midden 2010 in België te zijn aangekomen (gehoor CGVS, p. 9). U vroeg echter op dat moment geen asiel aan. Gevraagd waarom u geen asiel vroeg, antwoordde u dat u van mensen hoorde dat wanneer u asiel zou vragen u naar uw land teruggestuurd zou worden (gehoor CGVS, p. 10). Dit belet echter niet dat men zou verwachten dat u zou nagaan of een asielzoeker – indien hij terecht een vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade inroept – werkelijk teruggestuurd wordt naar zijn land van oorsprong, en dat u – indien u werkelijk overtuigd was van een dergelijke vrees of risico in uw hoofde, u alsnog een asielaanvraag zou hebben ingediend. Uit het administratief dossier en uit uw verklaringen (gehoor CGVS, p. 8) blijkt immers dat u wel inspanningen deed (en dat u zich bijgevolg informeerde) om andere verblijfsprocedures in België uit te proberen en in dat verband ook documenten (waaronder een Nigeriaans paspoort (gehoor CGVS, p. 8)) verkreeg. Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 30 juli 2012 een verzoek tot regularisatie van uw verblijf indiende op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. U vermeldde in dat verzoek uw wens om wettelijk samen te wonen met een Sierra Leoneanse vrouw. Het verzoek tot regularisatie werd op 16 oktober 2012 onontvankelijk verklaard en werd u betekend op 23 november 2012. U kreeg een bevel om het grondgebied uiterlijk op 22 december 2012 te verlaten. U startte daarop een procedure wettelijke samenwoning met een Belgische vrouw, (E.B.). Op 30 december 2013 informeerde deze vrouw de Dienst Vreemdelingenzaken erover dat u niet meer bij haar inwoonde en dat zij afzag van de ingestelde procedure voor wettelijke samenwoning. Vermits uit het voorgaande blijkt dat u bekend bent met verblijfsprocedures in België is het opmerkelijk dat u nooit overwogen heeft om asiel te vragen, ook niet toen u een bevel werd betekend om uiterlijk op 22 december 2012 het Belgisch grondgebied te verlaten. Indien u werkelijk een vrees had of een risico liep om naar uw land van oorsprong terug te keren, zou men toch verwachten dat u onverwijld een asielaanvraag zou hebben ingediend in België.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat u op 12 december 2014 in Antwerpen werd gecontroleerd en naar het centrum voor illegalen te Merksplas werd overgebracht wegens illegaal verblijf. Ook toen liet u na om asiel te vragen; pas wanneer geprobeerd werd om u op 29 januari 2015 – anderhalve maand na uw overbrenging naar dit centrum - te repatriëren vroeg u 2 dagen later (op 31 januari 2015) asiel aan. Deze vaststellingen wijzen er sterk op dat uw asielaanvraag eerder ingegeven is om uw repatriëring naar Nigeria te verhinderen, dan wel gestoeld is op een werkelijke nood aan internationale bescherming.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan de ernst en de oprechtheid van uw beweerde 'vrees voor vervolging' of van het 'risico op het lijden van ernstige schade' dan ook al bij voorbaat worden betwijfeld.

Voor wat betreft uw verklaringen dat uw zus Joy een spirituele ziekte kreeg en dat u vreest door de familie van uw vader en door voodookrachten te zullen worden vervolgd omdat u uw grootvader niet wilde opvolgen als leider van de Ogboni Fraternity kan het volgende worden opgemerkt.

U stelde dat uw vader en - indien hij zou weigeren – u voorbestemd waren om uw grootvader als lokale leider van de Ogboni Fraternity op te volgen in jullie dorp (gehoor CGVS, p. 10-11). Gevraagd of de Ogboni Fraternity in uw dorp een schrijn heeft, kon u daar niet op antwoorden en u wist evenmin wat iemand moest doen om lid te worden van dit geheim genootschap (gehoor CGVS, p. 12). Gevraagd of uw grootvader uw vader inwijdde in het genootschap, bleef u het antwoord schuldig (p. 12). Op de vraag of uw vader al tegen uw grootvader had gezegd dat hij hem niet wilde opvolgen, bleek u evenmin met

zekerheid te kunnen antwoorden (gehoor CGVS, p. 12). Deze vage verklaringen roepen vragen op bij de waarachtigheid over uw verklaringen met betrekking tot uw gedwongen opvolging. Op de vraag waarom u in het dorp bleef, wetende dat u uw grootvaders plaats [in de Ogboni Fraternity] moest innemen omdat uw vader dat niet wilde, antwoordde u dat u geen enkele andere plaats had om naartoe te gaan (gehoor CGVS, p. 13). Dit antwoord overtuigt echter niet, indien u werkelijk zo bevreesd zou zijn voor de voodoo krachten van dit genootschap (gehoor CGVS, p. 17). Op de vraag waarom uw vader in het dorp bleef als hij toch wist dat hij zijn vader moest opvolgen en dat niet wilde, antwoordde u dat hij niet veel in het dorp was en missionaris was (gehoor CGVS, p. 13). Gevraagd waarom uw vader zich niet elders vestigde met zijn gezin, vermits hij problemen kon verwachten omdat hij zijn vader niet wilde opvolgen, antwoordde u enkel 'Het was zijn dorp'. Het overtuigt echter niet dat uw vader vóór de dood van zijn vader nooit stappen heeft ondernomen om aan de binnen de verwachting liggende problemen rond de opvolging van zijn vader te ontsnappen en zijn gezin in veiligheid te brengen. Gevraagd wie de mensen waren van het comité [van de Ogboni Fraternity] die uw vader een ultimatum stelden van 7 dagen, antwoordde u dat u ze niet kende; nochtans zei u dat het om mensen uit uw dorp ging (gehoor CGVS, p. 3). Gevraagd of u deze mensen heeft gezien antwoordde u spontaan 'Ja', om dit meteen daarna te ontkennen en eraan toe te voegen dat ze kwamen toen u er niet was (gehoor CGVS, p. 13). Op de vraag naar welk ziekenhuis uw zus werd gebracht, bleef u andermaal het antwoord schuldig en u kon ook niet preciseren hoe lang ze daar bleef of hoe lang ze ziek was voor ze overleed (gehoor CGVS, p. 13). Dergelijke vage verklaringen overtuigen geenszins. Tot slot zijn uw verklaringen over de periode tussen het moment waarop uw zus overleed en jullie aankomst in Borno State incoherent. U verklaarde aan het begin van het gehoor dat uw zus in 2000 overleed (gehoor CGVS, p. 5). Eerder verklaarde u dat jullie tussen midden en eind 2003 in Borno State aankwamen (gehoor CGVS, p. 4-5). Hieruit kan worden afgeleid dat jullie ruim 3 jaar na de dood van uw zus in Borno State aankwamen. Dit is echter niet coherent met uw latere verklaring tijdens het gehoor dat uw vader na de dood van uw zus geen minuut langer wilde blijven in het dorp (gehoor CGVS, p. 13) en dat de reis van het busstation in Benin City tot Borno State 1 tot 1 ½ dag duurde (gehoor CGVS, p. 11).

Hieruit blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen had in verband met de opvolging van uw grootvader binnen de Ogboni Fraternity.

Daarnaast kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt over uw beweerd verblijf in Borno State, waar jullie naartoe zouden zijn gevlucht en waar uw ouders zouden zijn omgebracht en u in het been zou zijn geschoten door moslims omdat uw vader het christelijk geloof predikte.

Vooreerst is uw bewering dat jullie het traject Benin City – Borno State in 1 of 1 ½ dag per bus zouden hebben overbrugd (gehoor CGVS, p. 11) ongeloofwaardig, vermits uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de afstand van Benin City tot Maiduguri, de hoofdstad van Borno State, meer dan 1000km bedraagt. Gezien de infrastructuur in Nigeria en vermits u verklaarde met het openbaar vervoer te hebben gereisd is het onmogelijk dat u deze afstand in 1 of 1 ½ dag zou hebben overbrugd. Verder kon u geen beschrijving geven van de weg tussen Edo State naar Borno State; kon u niets recapituleren van wat u onderweg zou hebben gezien; kon u de staten die u passeerde niet benoemen en kon u evenmin plaatsen op dit traject benoemen (gehoor CGVS, p. 14). Verder kon u vreemd genoeg ook niet preciseren op welke plaats jullie vestigden in Borno State, tenzij dat het een dorp was (gehoor CGVS, p. 4, 14), wat uiterst merkwaardig is, niet alleen omdat u beweerde dat uw vader er voordien al een stek had als missionaris (gehoor CGVS, p. 4, 14), maar ook omdat u verklaarde dat u er tussen 7 maanden tot een jaar woonde (gehoor CGVS, p. 4, 14). U kon verder niet antwoorden op de vraag naar de dichtstbijzijnde stad van dit dorp in Borno State (gehoor CGVS, p. 14). U kon verder niet antwoorden op de vraag aan welke landen of welke Nigeriaanse deelstaten Borno State grenst (gehoor CGVS, p. 16). Gevraagd of u al gehoord heeft van de naam 'Maiduguri', antwoordde u ontwijkend 'Normaal leren ze ons op school de staten van Nigeria en de hoofdsteden' (gehoor CGVS, p. 16). Op de vraag wat u op school over Maiduguri leerde, antwoordde u andermaal ontwijkend 'Ik zeg alleen dat we staten leren en de hoofdsteden' (gehoor CGVS, p. 16). Wanneer u daarop werd gevraagd wat de hoofdstad is van Borno State, antwoordde u het niet te weten, wat bijzonder vreemd is, omdat Maiduguri precies de hoofdstad is van Borno State (zie informatie in het administratief dossier), de staat waar u beweerde naartoe te zijn gevlucht. Gevraagd of de Sharia van toepassing was in Borno State toen u daar was, vroeg u eerst of de Sharia de moslimwet is, om daarna te antwoorden dat u dacht dat er een moslimwet was in Borno State, maar het niet zeker te weten (gehoor CGVS, p. 16). Gevraagd of de Sharia in het dagelijks leven een invloed had in Borno State toen u daar was, antwoordde u 'Alleen wanneer mijn ouders werden vermoord; ik weet niets over de Sharia' (gehoor CGVS, p. 16). Al deze vage antwoorden laten toe om uw verblijf in Borno State ten zeerste te betwijfelen. Ook komt het volstrekt niet geloofwaardig over dat u enerzijds liet uitschijnen dat uw vader jullie naar Borno State

bracht uit veiligheidsoverwegingen, terwijl u anderzijds verklaarde dat uw vader altijd zei dat u niet mocht buitengaan en dat u niet naar school ging in Borno State omdat het gevaarlijk was voor jullie (gehoor CGVS, p. 17). Het komt niet waarschijnlijk over dat uw vader jullie meer dan 1000 km ver zou meenemen naar een plaats waar hij u verbood om buiten te gaan wegens te riskant.

U heeft dan ook niet aangetoond dat u gedurende 7 maanden tot een jaar in Borno State heeft verbleven en dat u en uw familie daar vervolgd werden door moslims omwille van uw vaders activiteiten als prediker van het christelijk geloof.

Voor wat betreft uw verklaring dat de moslims en de christenen momenteel in ruzie zijn in uw land kan nog het volgende worden opgemerkt.

Aangezien geen geloof gehecht kan worden aan uw verblijf in Borno State kan evenmin worden aangenomen dat u bij terugkeer naar Nigeria naar daar zou terugkeren en dat u daar problemen zou krijgen omwille van de ruzie tussen moslims en christenen in uw land.

Er kan verder opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen werd het zuiden van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Vermits u tot de in het zuiden voorkomende Edo-etnie behoort en christen bent, kan aangenomen worden dat het voor u mogelijk is om u in 1 van de zuidelijke staten te vestigen. Er kan dan ook enkel geconcludeerd worden dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde brief, waarvan u verklaart dat uw vriendin (E.B.) deze schreef en waarin zij verklaart dat ze met Stanley (E.F.) wil huwen, kan worden opgemerkt dat deze geen afbreuk doet aan hogervermelde opmerkingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in het verzoekschrift:

“EERSTE MIDDEL: De bestreden beslissing schendt de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en wel om volgende redenen:

2.1. De verklaringen van een asielzoeker kunnen voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten.

(...)

2.1.2. Rekening houdend met deze richtlijnen omtrent het vaststellen van tegenstrijdigheden en het belang ervan voor het bepalen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas, blijkt na toepassing ervan op de vele elementen in het administratieve en rechtsplegings-dossier duidelijk dat tegenpartij in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig, en bijgevolg zijn asielaanvraag ongegrond, zouden zijn. Tegenpartij had, bij een correcte invulling van de bewijslast in casu minstens een vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie in hoofde van verzoeker dienen te weerhouden, of minstens twijfel – in welk geval zij verzoeker het voordeel van de twijfel had kunnen én moeten toekennen. De bestreden beslissing mist dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering en tegenpartij schendt de algemene en de bijzondere wettelijke motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel:

Tegenpartij meent dat verzoeker dat er vragen zouden zijn omtrent zijn identiteitsgegevens en dat verzoeker zou gepoogd hebben de Italiaanse en de Belgische autoriteiten te misleiden.

Hierover dient het volgende gemeld te worden. Wat de identiteitsgegevens van verzoeker betreft die hij gebruikte ten aanzien van de Italiaanse overheden – m.n. (U.O.) – deze gegevens zijn door verzoeker van in het begin aan tegenpartij meegedeeld en gemeld dat dat niet zijn echte identiteit was. Wat zijn Nigeriaans paspoort betreft met de naam (E.F.V.), heeft verzoeker ook van in het begin gezegd dat dat zijn echte identiteit is en dat de gegevens daarin correct en juist zijn. Weliswaar stelt tegenpartij dat blijkbaar verzoeker in het dorp Evbokhimwin geboren was, terwijl in zijn Nigeriaans paspoort 'Benin City' vermeld staat. Verwerende partij is geen amateur en dient beter te weten. Immers, in officiële documenten zoals een paspoort wordt vaak alleen de stad vermeld waarin geboren is en niet het dorp. Als men de paspoort zou nagaan van alle Nigerianen die geboren zijn in Benin City, zal men vaststellen dat velen onder hem in een ander dorp geboren zijn en niet in Benin City. Bijkomend moet gemeld worden dat verzoeker niet heeft gesteld dat beide identiteiten echt zijn, maar dat de documenten die werden afgeleverd op beide namen echt zijn, dit wil zeggen authentiek, van de Nigeriaanse Overheden. De documenten (lees: nationaliteitsbewijs en Nigeriaans paspoort) zijn dus niet vals.

Immers, het is niet het dorp Evbokhimwin (fonetisch), maar Evbodamwen (stuk 3). Verwerende partij had beter moeten weten en wat onderzoek verrichten. De verschillende dorpen van de EDO STATE (hoofdstad : Benin City) (zie: http://en.wikipedia.org/wiki/Edo_State) zijn gemakkelijk op het internet terug te vinden. Het klakkeloos neerschrijven van namen en plaatsen zonder na te gaan of ze al dan niet juist zijn, getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid van de kant van verwerende partij, zeker als men weet dat er een hoog percentage analfabetisme is in Nigeria (zie: <http://www.panapress.com/Nigeria--50-millions-d-illettres,-selon-le-ministre-de-l-Education--12-670316-58-lang4-index.html>). Het is het equivalent van iemand die in Boom geboren is maar in de provincie Antwerpen woont en in plaats van Boom als geboorteplaats te vermelden op zijn paspoort meld men Antwerpen. Beiden zijn correct. Dat is in casu het zelfde bij verzoeker.

Wat tenslotte het punt betreft, dat de huidige vriendin van verzoeker – mevrouw (B.E.) – verzoeker aanspreekt met Stanley, is het algemeen gekend dat Nigerianen zich heel vaak met roepnamen laten aanspreken. Verzoekers roepnaam is Stanley. Zelfs dit werd niet ernstig onderzocht door verwerende partij. Dit getuigt van een gebrekkige kennis van het dossier en van de regio en etnische achtergrond van de kandidaat-vluchteling en een gebrek in de onderzoeksplicht van verweerder. Bovendien heeft verzoeker nooit de Belgische autoriteiten willen misleiden. Verzoeker heeft steeds van dag een zijn identiteitsgegevens meegedeeld en een kopie van het paspoort is terug te vinden in het administratief dossier. Er kan niet getwijfeld worden aan de identiteit van verzoeker en diens verklaringen.

Tegenpartij stelt vervolgens dat de asielaanvraag nogal laattijdig is ingediend en niet ingegeven is door een oprechte vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade. Verwerende partij stelt dat zij geen geloof hechten aan het feit dat hij niet vroeger een asielaanvraag had ingediend aangezien verzoeker blijkbaar vertrouwd was met de verblijfsprocedures in België.

Het is namelijk zo dat verzoeker een oprechte vrees heeft voor vervolging en een reëel risico loopt op vervolging in het land van herkomst. Verzoeker heeft in België inderdaad een regularisatie-aanvraag ingediend en deze werd later als ontvankelijk afgewezen. Verzoeker is daartegen in beroep gegaan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat dossier is nog steeds hangende en gekend onder het rolnummer: RvV 117 518. Verzoeker had destijds een Sierra Leonse vriendin. Die relatie is afbroken geweest. Later heeft verzoeker een nieuwe vriendin leren kennen, mevrouw (B.E.), met wie hij destijds wenste samen te wonen. De relatie ging met up en down, zoals dit bij de meeste koppels het geval is. Verzoeker is thans nog steeds samen met zijn vriendin en zij hebben plannen samen om in het huwelijk te treden. Echter verzoeker op 12 december 2014 bij een administratieve controle aangehouden en overgebracht naar een gesloten centrum. Wanneer verzoeker vrij in België rondliep, was hij immers in alle veiligheid bij vrienden en zijn vriendin en had immers geen vrees dat iemand hem zou aanvallen of terug sturen naar zijn land van herkomst, waar hij juist vertrokken was om niet het voorwerp uit te maken van ernstige schade of vervolging. Wanneer verzoeker in het gesloten centrum tot het besef kwam dat de dienst vreemdelingenzaken hem snel tracht terug te sturen naar een land waar het voor

hem onveilig en gevaarlijk was om te vertoeven heeft hij dan ook de enige bescherming gevraagd die hij kon vragen, met name een asielaanvraag indienen en zijn relaas over zijn vlucht uit Nigeria doen. Het is juist omdat er een nakende terugkeer was naar een voor verzoeker onveilig en gevaarlijk land was voorzien, dat zijn vrees het grootst was en de enige bescherming gevraagd heeft die hij kon vragen.

Tegenpartij meent bijkomend dat verzoeker nogal weinig wist over de Ogboni Fraternity. Dat hij antwoorden schuldig bleef. Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd of minstens vage verklaringen.

Over dit punt kan gemeld worden dat verwerende partij blijkbaar enkel zaken zoekt om verzoekers verklaringen in twijfel te trekken. Verzoeker stelt vragen over de Ogboni Fraternity zonder na te gaan wie allemaal als lokale leider was. De nodige informatie kan relatief eenvoudig nagegaan worden op het internet als men de term Ogboni Fraternity intikt. Bovendien is het niet verwonderlijk dat verzoeker geen weet heeft over hoe een dergelijke genootschap werkt, aangezien het een geheime genootschap is met eigen tekens en regels. Verzoekers grootvader was ingewijd als de lokale leider, terwijl zijn zoon (lees: vader van verzoeker) een christelijke missionaris was. Het is dan ook normaal dat verzoeker door zijn vader als Christen is opgevoed. Ook stelt verzoeker terecht dat het in het begin geen probleem was omdat zijn grootvader de lokale leider was en nog steeds in leven was. Terwijl de vader van verzoeker steeds uithuizig was, was er geen probleem. Het moment dat de grootvader van verzoeker overleed in 1999, werd het de beurt aan de vader van verzoeker die dan toen weigerde. Het gevolg is gekend. De zus van verzoeker overleed in 2000. Het feit dat verzoeker op datum van 2015 door de diensten van verwerende partij over een detail ondervraagd werd, ruim 15 jaar geleden en dat verzoeker niet gedetailleerd kon antwoorden, is nogal normaal. Er zijn gegevens die mensen niet kunnen blijven onthouden. Er zijn mensen die niet eens weten dat ze eergisteren hebben gegeten, laat staan waar ze 15 jaar geleden waren en met wie ze waren.

Tegenpartij stelt dat hecht geen geloof aan de verklaring van verzoeker waar hij stelt dat zij in Borno State heeft verbleven en dat er getwijfeld wordt aan zijn verblijf met zijn ouders in Borno State om veiligheidsoverwegingen.

Verzoekers vader was missionaris en verkondigde het Christelijke geloof, terwijl in Borno State de Sharia-wetgeving (moslimwetgeving) van kracht is (zie: http://en.wikipedia.org/wiki/Sharia_in_Nigeria). Aangezien de lokale gemeenschap overwegend moslim was en enkele moslim thuis in de huisje van de vader van verzoeker aanwezig waren om zich te laten bekeren, hadden bepaalde mensen daar lucht van gekregen. Er werd aangekocht en alle aanwezigen werden gedood, waaronder de vader en de moeder van verzoeker. Verzoeker werd in de voet geschoten, gemekt en geslagen en voor dood achtergelaten. Toen hij bij bewustzijn was hij in een bos en is dan gevlucht. Verzoeker heeft nog steeds een litteken van de schotwonde op zijn voet en littekens op zijn lichaam. Verzoeker stelt heel duidelijk dat zij met het openbaar vervoer hebben gereisd naar Borno State en deze reis hebben afgelegd in 1 en ½ dag, wat perfect mogelijk is. Het is namelijk zo dat de bussen daar niet om de 4 uur ergens moeten stoppen maar men gemakkelijk soms 12 uur aan één stuk aan het rijden is. Bovendien kan men niet verwachten van verzoeker dat hij op elke plaats waar ze stopten aantekeningen staat te maken om de stopplaatsen en/of de aangrenzende of passerende staten zit te onthouden. Overigens is een heel groot percentage analfabetisme in Nigeria en dat verzoeker slechts laaggeschoold is. Verwerende partij dient ook met deze gevoeligheden rekening te houden en mee in zijn beslissingsbevoegdheid nemen. Bovendien mogen we niet vergeten dat ze spreken over feiten van 2004 en dat dit bijna 11 jaar geleden is. Dat er onbeantwoorde vragen en vraagtekens bij bepaalde verklaringen van verzoeker kunnen geplaatst worden omdat ze niet specifiek genoeg zijn, daar kan verzoeker het eens mee zijn. Alleen dient alles in zijn context geplaatst te worden en dient eveneens rekening gehouden te worden met het gegeven dat het gaat over feiten die van lang geleden dateren en dat verzoeker nog steeds lijdt onder de stress van het repatriëringsgevaar naar Nigeria waar verzoeker voor zijn leven vreest en/of vreest ernstige schade op te lopen. Verzoekers verklaringen zijn afdoende duidelijk – gelet op de omstandigheden – om aan te tonen dat hij in Borno State verbleef en vandaaruit weggevlucht is om zijn leven te redden.

Tegenpartij stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de strijd die nu aan de gang is tussen BOKO HARAM en het Nigeriaanse leger, geen effect heeft op hem, aangezien hij zich in één van de zuidelijke Staten in Nigeria kan vestigen. Verwerende partij stelt dat het gegeven dat hij een relatie onderhoudt met mevrouw (B.E.), niet terzake doet.

Wat de stelling van verweerder betreft dat verzoeker geen gevaar loopt omdat hij zich in één van de Staten in het zuiden van Nigeria kan vestigen, kan deze houding weinig ernstig genoemd worden. Ten eerste staat Nigeria nergens vermeld op de lijst van "veilige landen" zodat de vrees van verzoeker gerechtvaardigd is. BOKO HARAM wordt aanzien als een terroristische organisatie die vele en ernstige feiten gepleegd heeft en blijft plegen in Nigeria (zie: http://nl.wikipedia.org/wiki/Boko_Haram). Verzoeker werd juist door moslims in de voet geschoten en voor dood achtergelaten en zijn ouders werden tevens in 2004 vermoord. Verzoeker kon vluchten. Wat de zuidelijk Staten betreft, gaat verwerende partij voorbij aan het gegeven dat verzoeker nog steeds een afstammeling is van zijn grootvader, en vader die allen als bloedlijn hebben de lokale leider te zijn van de geheime genootschap Ogboni Fraternity. Deze genootschappen hebben overal hun connecties en mannetje zodat verzoeker eens in Nigeria aangekomen, nergens onderdak zal vinden dan in hun vroeger dorp, en daar wenst hij niet langer naar toe te gaan. Verzoeker heeft enorme angst voor bijgeloof. In de westerse maatschappij hecht men geen geloof van de "zwarte magie" (voodoo) doch dit wordt ernstig genomen door de inwoners van Nigeria. Verzoeker heeft angst voor zijn leven en is om die reden dan ook gevlucht uit hun dorp om naar Borno State te gaan met zijn ouders.

Door op deze manier in te gaan op de verklaringen van verzoeker, wordt het voor verzoeker quasi onmogelijk om een geloofwaardige verklaring af te leggen, temeer omdat achter elke vergissing of vergetelheid of vaagheid slechte bedoelingen worden gezocht. Dit alles bewijst wederom dat er bewust wordt gezocht naar een stok om de hond te slaan.

2.1.3. (...)

2.2. Verzoeker heeft dan ook ontegensprekelijk in de mate van het mogelijke bewijsstukken aangebracht om zijn verklaringen in het kader van haar asielrelaas te ondersteunen. Bijgevolg heeft hij de bewijslast vervuld die op hem rust en getuigt de overweging van tegenpartij dat verzoeker ongeloofwaardig zou zijn bij gebrek aan bewijsstukken van een schending van de motiveringsplicht.

2.3. Tot slot blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom verzoeker ook het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd wordt. Tegenpartij beperkt zich tot een conclusie dat verzoeker "niet in aanmerking [komt] voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet", zonder dat zij daar afdoende argumenten voor aandraagt. Tegenpartij wijdt zelfs geen woord aan de motivering van haar weigering verzoeker de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut volstaat daartoe niet. Dezelfde feiten waarover verzoeker verklaringen aflegde tot het bekomen van het vluchtelingenstatuut, dienen immers aan de definitie van de subsidiaire bescherming getoetst worden, die volledig verschillende wettelijke toepassingsvoorwaarden heeft.

Tegenpartij negeert deze 'algemeen bekende feiten' en ondermijnt ten gevolge daarvan ten onrechte verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat zijn vrees om bij een terugkeer naar Nigeria vervolging te kunnen ondergaan door de autoriteiten of minstens een reëel risico te lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, waarvoor de artikelen 48/3 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet en de Vluchtelingenconventie bepalen dat er bescherming tegen geboden dient te worden.

Uit de bestreden beslissing valt niet op te maken hoe tegenpartij tot de conclusie komt dat er geen sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade, wat de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut zou verantwoorden. Verzoeker heeft dan ook geen enkele inzicht verworven in de weigeringsmotieven, noch kan hij opmaken hoe ze er eventueel nuttig rechtsmiddelen tegen zou kunnen aanwenden, zodat zelfs het normdoel van de motiveringsplicht niet vervuld is.

Tegenpartij toont dan ook onvoldoende aan waarom verzoeker geen 'reëel risico op ernstige schade' zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch of dit zelfs maar onderzocht werd, terwijl artikelen 48/4 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet haar daar wettelijk toe verplichten.

Nochtans heeft verzoeker aan zijn bewijsplicht voldaan en blijkt uit zijn verklaringen tijdens het gehoor voor tegenpartij en uit de 'algemeen gekende feiten' waarover onder meer de hoger aangehaalde objectieve bronnen berichten, dat zij weldegelijk minstens een reëel risico op een onmenselijke of

vernederende behandeling of straf mag vrezen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, waarvoor de artikelen 48/2, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet in bescherming voorzien.

Tegenpartij schendt op dit punt de genoemde wetsartikelen, de materiële en formele motiveringsplicht en de bestuurlijke zorgvuldigheidsplicht.

3. Concluderend mag dan ook gesteld worden dat verzoeker zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te hebben vermeld. Zijn verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. Hij heeft de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoeker als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Tegenpartij had minstens dienen te erkennen dat er 'zwaarwegende gronden' bestaan om aan te nemen dat verzoeker 'wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert', 'een reëel risico op ernstige schade' zou lopen en hem bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus had moeten toekennen.

Door hem dat daarentegen in de bestreden beslissing elk van beide beschermingsstatuten te weigeren, schendt tegenpartij de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5, 52, §2, 57/6, 2de lid, 62 en 77 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

4. TWEEDE MIDDEL: schending artikel 8 EVRM

4.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

4.2. Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

4.3. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

4.5. Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Belgische partner.

(...)"

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van

deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.2. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen (cf. artikel 48/6, tweede lid, d van de vreemdelingenwet). Dat verzoeker naliel dit te doen en hij sinds 2010 talmd alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde aangezien de thans aangevoerde feiten ter ondersteuning van zijn asielaanvraag al sinds 2010 (verzoekers aankomst in België) of zelfs januari 2009 (verzoekers aankomst in Italië) bestaan. Dit geldt des te meer in hoofde van verzoeker aangezien hij andere pogingen heeft gedaan om verblijf in België te verkrijgen en hij aldus vertrouwd is met de voorhanden zijnde verblijfprocedures. Verzoeker kan derhalve geen goede reden aanvoeren waarom hij nagelaten heeft om zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk in te dienen. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht, en wordt in deze bijgetreden door de Raad:

“Bovendien kan worden vastgesteld dat uw asielaanvraag laattijdig is en dat u de asielprocedure lijkt te hebben gebruikt om uw repatriëring naar Nigeria te verhinderen, hetgeen toelaat om de ernst van het door u ingediende asielverzoek te betwijfelen.

U verklaarde midden 2010 in België te zijn aangekomen (gehoor CGVS, p. 9). U vroeg echter op dat moment geen asiel aan. Gevraagd waarom u geen asiel vroeg, antwoordde u dat u van mensen hoorde dat wanneer u asiel zou vragen u naar uw land teruggestuurd zou worden (gehoor CGVS, p. 10). Dit belet echter niet dat men zou verwachten dat u zou nagaan of een asielzoeker – indien hij terecht een vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade inroept – werkelijk teruggestuurd wordt naar zijn land van oorsprong, en dat u – indien u werkelijk overtuigd was van een dergelijke vrees of risico in uw hoofde, u alsnog een asielaanvraag zou hebben ingediend. Uit het administratief dossier en uit uw verklaringen (gehoor CGVS, p. 8) blijkt immers dat u wel inspanningen deed (en dat u zich bijgevolg informeerde) om andere verblijfsprocedures in België uit te proberen en in dat verband ook documenten (waaronder een Nigeriaans paspoort (gehoor CGVS, p. 8)) verkreeg. Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 30 juli 2012 een verzoek tot regularisatie van uw verblijf indiende op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. U vermeldde in dat verzoek uw wens om wettelijk samen te wonen met een Sierra Leoneanse vrouw. Het verzoek tot regularisatie werd op 16 oktober 2012 onontvankelijk verklaard en werd u betekend op 23 november 2012. U kreeg een bevel om het grondgebied uiterlijk op 22 december 2012 te verlaten. U startte daarop een procedure wettelijke samenwoning met een Belgische vrouw, (EB.). Op 30 december 2013 informeerde deze vrouw de Dienst Vreemdelingenzaken erover dat u niet meer bij haar inwoonde en dat zij afzag van de ingestelde procedure voor wettelijke samenwoning. Vermits uit het voorgaande blijkt dat u bekend bent met verblijfsprocedures in België is het opmerkelijk dat u nooit overwogen heeft om asiel te vragen, ook niet toen u een bevel werd betekend om uiterlijk op 22 december 2012 het Belgisch grondgebied te verlaten. Indien u werkelijk een vrees had of een risico liep om naar uw land van oorsprong terug te keren, zou men toch verwachten dat u onverwijld een asielaanvraag zou hebben ingediend in België.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat u op 12 december 2014 in Antwerpen werd gecontroleerd en naar het centrum voor illegalen te Merksplas werd overgebracht wegens illegaal verblijf. Ook toen liet u na om asiel te vragen; pas wanneer geprobeerd werd om u op 29 januari 2015 – anderhalve maand na uw overbrenging naar dit centrum - te repatriëren vroeg u 2 dagen later (op 31 januari 2015) asiel aan. Deze vaststellingen wijzen er sterk op dat uw asielaanvraag eerder ingegeven is om uw repatriëring naar Nigeria te verhinderen, dan wel gestoeld is op een werkelijke nood aan internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat (i) hij niet wist of de Ogboni Fraternity in zijn dorp een schrijn had (ii) hij evenmin wist wat iemand moest doen om lid te worden van dit geheim genootschap (iii) hij op de vraag of zijn grootvader zijn vader inwijdde in het genootschap, het antwoord schuldig bleef (iv) hij, op de vraag of zijn vader al tegen zijn grootvader had gezegd dat hij hem niet wilde opvolgen, evenmin met zekerheid kon antwoorden. Voorts werd terecht vastgesteld dat het niet

overtuigt dat zijn vader voor de dood van diens vader nooit stappen heeft ondernomen om aan de binnen de verwachting liggende problemen rond de opvolging van zijn vader te ontsnappen en zijn gezin in veiligheid te brengen. Verzoeker bleek evenmin de personen van het comité van de Ogboni Fraternity te kennen die zijn vader een ultimatum stelden; hetgeen des te meer klemte aangezien het mensen uit zijn dorp waren. Verzoeker wist evenmin naar welk ziekenhuis zijn zus werd gebracht, noch kon hij preciseren hoe lang ze daar bleef of hoe lang ze ziek was voor ze overleed. Deze verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangezien ze betrekking hebben op essentiële elementen van zijn verhaal en daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging. Het is niet aan verweerder om vage en ongeloofwaardige verklaringen te toetsen aan eventueel voorhanden zijnde landeninformatie.

Daargelaten de vraag naar de plaatsen die werden gepasseerd op weg naar Borno State, bleek verzoeker niet te kunnen preciseren op welke plaats hij en zijn familie zich vestigden in Borno State, tenzij dat het een dorp was. Verder kon hij niet antwoorden op de vraag naar de dichtstbijzijnde stad van dit dorp in Borno State noch kon hij antwoorden op de vraag aan welke landen of welke Nigeriaanse deelstaten Borno State grenst. Evenmin kon hij Maiduguri duiden als de hoofdstad van Borno State. Terecht werd ook vastgesteld dat het volstrekt niet geloofwaardig is dat hij enerzijds liet uitschijnen dat hij door zijn vader naar Borno State werd gebracht uit veiligheidsoverwegingen, terwijl hij anderzijds verklaarde dat zijn vader altijd zei dat hij niet mocht buitengaan en niet naar school ging in Borno State omdat het gevaarlijk was; het is niet plausibel dat hij door zijn vader meer dan 1000 km ver zou worden meegenomen naar een plaats waar het hem werd verboden om buiten te gaan wegens te riskant.

Voormelde vaststellingen volstaan binnen het kader van de devolutieve werking van het beroep om aan verzoekers relaas elke geloofwaardigheid te ontfangen. Kritiek op de overvloedige motieven inzake zijn geboorteplaats en namen kan niet leiden tot een andere oordeelsvorming, mede in acht genomen dat (E.F.V.) zijn echte naam blijkt te zijn voor de Nigeriaanse autoriteiten. Verzoeker beantwoordt niet aan de vereisten van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan hem wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De vaststelling dat Nigeria niet staat op lijst van "veilige landen" houdt niet in dat het voor verzoeker, de ongeloofwaardigheid van zijn relaas mede in acht genomen, onveilig zou zijn om zich te vestigen in één van de staten van het zuiden van Nigeria gezien hij behoort tot de Edo-etnie en christen is.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.4 Het eerste middel is ongegrond.

2.4.1. Artikel 8 EVRM kan niet dienstig ingeroepen worden in het kader van een procedure die opgestart werd door een asielaanvraag en waarbij de vluchtelingenstatus, overeenkomstig het Verdrag van Genève en 48/3 van de vreemdelingenwet, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient te worden onderzocht. De bestreden beslissing betreft een oordeel over de asielaanvraag en geen verwijderingsmaatregel zodat de schending van artikel 8 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen.

2.4.2. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS